

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ БИЛИ ЗЕЛЕНЧУКА

chitanka.info

Посвещава се на бирария „Бавария“ в кв. Гевгелийски (София) — без листчетата и химикалката (и бирата...), които ми дадоха, този разказ нямаше да го има :)

Знам, че сега когото и да попиташ за Били Зеленчука, има да ти надува главата безконечно. Начинът, по който бе успял да отключи митриловия девствен пояс на Тригърдата Богиня на Мартория, отдавна бе влязъл в христоматиите по еротична магия отсам и отвъд Разлома. Сблъсъкът му с тримата умопомрачени магове на Запада, които си мислеха, че са Четиримата Апостоли (дълга история с шизофреничен финал, не ме питайте...) бе вдъхновение за не едно и две посредствени трубадурски писания. За времето, когато преподаваше Древни Проклетия в Невидимия Университет, се носеха легенди (една от друга по-неверни, ама нейсе...).

Аз обаче го познавах по-отдавна. Всъщност, имах удоволствието да присъствам на първото му появяване в „Зелената котка“. Да, точно така — тогава, когато Били се сби с пияния балрог. Сигурен съм, че си слушал поне хиляда версии на тази история, но ако държиш да я научиш от възможно най-достоверния източник, смей да те уверя, че си попаднал на точния човек. Можеш да си сигурен, че няма да украся или преувелича абсолютно нищо — дон Мигел Хесус ди Мария Арагон е известен с правдивите си разкази. Само ще те помоля от време на време, когато видиш, че халбата ми е празна, да викаш на Рей Макгавърн да донесе още една. Гърлото ми пресъхва бързо, когато разказвам. Не се притеснявай, няма да искам от теб да ме черпиш — просто се увличам прекалено в разказа и забравям да внимавам кога старият Рей е наблизко, за да си заръчам.

Та да не се отплесвам повече. С две думи, Били Зеленчука тогава изглеждаше като най-обикновено русоляво хлапе, току-що получило своя Пръстен на пълнолетието и твърдо решено веднага, ама на секундата, да се хвърли през глава в приключения, битки с дракони и други подобни неща, които най-вероятно никога нямаше да се случат.

Защо Били Зеленчука ли? Всъщност, забавна история — благодаря, че ме подсети. Разказа я още тогава, на първата вечер,

когато с изплезен от вълнение език се довлече в „Зелената котка“, тръсна се на първия попаднал му свободен стол и закърка така юнашки, че дори Барни Смукача го загледа с уважение. Когато, воден от любопитството, се присламчих към него, той веднага се представи като Били Зеленчука. Прякорът му, отговори той на незададения ми въпрос, идвал от един не твърде благоприличен период от живота му, в резултат на който прекарал цели две седмици под формата на морков... *озеленчукоподобен*, така да се каже. Не уточни защо, само подметна нещо мъгляво за внучки на магьосници, Белгарион от Рива и кофти късмет. Не го разпитвах повече. Сигурен бях, че ако се позавърти още малко покрай „Зелената котка“, рано или късно сам ще си каже всичко.

— А лично Вие от колко време знаете за съществуването на „Котката“, сеньор? — полюбопитства той, когато вече бяхме минали през първоначалните стадии на запознанството и се прехвърлихме на най-любимата част на всеки един от постоянните посетители — къркането.

— Сигурно от десетина години... но, предполагам, осъзнаваш, че тук времето не означава кой знае какво. Случва се със седмици да не излизаш от кърчмата, а навън са минали едва минута-две. Друг път влезеш за едно бързо, а когато се прибереш, жена ти те посреща с тигана, крещейки „Къде, по дяволите, се губиш цели пет дена???“.

— Пфу, жени! — сбърчи нос презрително Били. — На кого са му притрябвали... Само харчове и ядове, мен ако питате, сеньор.

Мина ми през акъла да го бъзикна за внучки и зеленчуци, но се отказах. Нямаше нужда да му взимам страха още на първата вечер. Щеше да се научи как закачките в „Зелената котка“ могат да станат доста хапливи... но имаше време за всичко.

— С риск да бъда груб и нетактичен, но все пак — с какво се занимаваш, Били? — попитах го вместо това.

— С нищо, друже — ухили се той. — Волна птичка съм.

— Тия ги разправяй на третото ухо на краля на джуджетата — изхъмках аз подозрително. — Тук си вече няма и час, а вече успя да направиш такава сметка, каквато и Джаред, Междугалактическият скитник не може да изплюска... не че някога е плащал, гадината му с гадина, ама както и да е...

— Хванахте ме, сеньор! — засмя се Били и вдигна наздравица. — Аз съм незаконният син на император Шон Пети и сега пропивам

наследството, оставено от покойния ми баща, да се смили Один над праха му.

— Първо на първо, с Шон пихме онази вечер и беше жив и здрав като права лопата, ако не се брои махмурлукът, който сигурно го е треснал на сутринта. Второ, Шон има 12 незаконни деца и всички са момичета — казвам ти го със сигурност, като човек, който е присъствал на зачеването на повечето. Трето, зарежи увъртанията и кажи с какво, в името на Мрака, се занимаваш?

— Умен си, друже — надигна чашата си Били в знак на уважение. — Така да бъде, майната му на увъртането. Прясно завършил магьосник съм и обикалям насам-натам в търсене на... *практика*, ако искаш. Моткам се между световите и поемам дребни задачи, с които баш майсторите в занаята не щат да си цапат ръцете. Ето, миналата седмица например ходих до едно място, чието име ще премълча, за да издиря забегналия любовник на една малолетна принцеса и да му направя заклинание за полова немощ. Баща ѝ беше повече от щедър, ако ме разбираш правилно, така че се постарях — можеш да бъдеш сигурен, че и дракон да му го тегли, пак няма да може да го вдигне, да ме прощаваш за откровението.

— Значи, с други думи, си момче за всичко?

— Ми по-скоро момче за мръсни поръчки. Някои наистина са мръсни — като например преди два месеца, когато трябваше да се гмуркам в Блатата на Валинор...

— Не искам да знам! — прекъснах го аз и потръпнах. За канализацията на елфите се носеха митове и предания... и от онзи, неофициалния вид, за който дори и синът на Толкин не смееше да пише, колкото и да му се искаше да изкърти още долар-два.

— Прав си, не искаш да знаеш... — Били потръпна на свой ред и допи остатъка от чашата си на екс.

Изведнъж вратата на „Зелената котка“ се отвори с шут и вътре, олюлявайки се, влетя балрог. Беше насмукан като говедо, това си личеше от пръв поглед... и по-скоро от пръв мирис, ако ми позволиш такъв израз. Вонята на непречистен оркски спирт се носеше на талази пред него и ако човек се беше по-наблюдателен, можеше да види как дори микробите и вирусите във въздуха правят шпалир пред дъха му. Като че ли нямаше оръжие, но с балрозите човек никога не можеше да бъде сигурен — не знам къде ги крият, но винаги, ама винаги, в самия

разгар на битката, тъкмо започват да губят и хоп! — отнякъде изниква я камшик, я бокс, я (в най-лошия случай) омагьосан български винкел.

По-слабонервните посетители на „Котката“ веднага се изнизиха през задната врата като долни метросексуални мишки. Рей Макгавърн тегли една къдрава и цветиста под мустак, защото най-вероятно виждаше в близко бъдеще само неприятности — побоищата с участие на балрози като правило приключваха с пълен погром на заведението и/или поне десетина тежки телесни повреди, наоколо като за проклетия нямаше къорав Патрул (ни Дневен, ни Нощен, ни Последен...), а единственият читав магьосник, който евентуално би могъл да поотложи големия цирк с минута-две, пред очите ни се самопреобрази на конска муха и с достойнство се оттегли през откренатия прозорец (като преди това не пропусна да се плъосне в една-две халби).

— **Бирааааа!** — ревна балрогът, ръсейки кипящи лиги навсякъде.

— Не искам проблеми, приятелю — опита се да поуспокои обстановката Рей. Напразно — по безумния поглед на добичето си личеше, че без простотии тази вечер няма да мине. По дяволите, сигурно сън не бе спал тази нощ, докато се е мъчел да измисли къде точно да създаде някой-друг проблем...

— **Бирааааа!**

Не че можеше да погълне повече, поне според мен — ако се намереше някой смелчага, който да изяви желание да му бръкне в гърлото, сигурно щеше да успее да напипа с пръст нивото на погълнатия спирт. Въпросът обаче явно беше принципен, защото...

— **Дай бира бе! Иска пие, ти тролски задник!**

Чудех се колко ли минути ще издържат прозорците, преди да се пръснат. Всъщност, не знаех за тях, но, виж, главата ми със сигурност отиваше към пръсване: вонята, ревовете и напрежението ми идваха в повече.

Били Зеленчука обаче хич не се притесни от смрадливия клиент. С изумление видяхме как става, взима празната си чаша и се запътва към бар-плота, преминавайки на сантиметри от балрога. Сбогом, хлапе, беше ми приятно, че се запознахме...

— Извинявайте, уважаеми господине — обърна се Били любезно към олюляващия се добитък — не знам за какво количество бира

чакате, но може ли да мина пред Вас? Ще бъда бърз — аз съм само за една голяма водка... ще свърша по-бързо, отколкото може да си представите...

— **К'во?** — озадачи се балрогът.

— Аха, съжалявам, очевидно езиковите Ви умения не са чак толкова рафинирани. В такъв случай минавам на понятен Вам език: "**Ти — чака! Аз — водка! Веднага!**".

Последните думи бяха изречени с такъв финес, че чак се запитах дали майката на хлапето навремето не е кръшнала с някой балрог — ей тъй, от любопитство...

— **Ти мре! Сърдит!** — изплю поредната доза лиги спиртосаният звяр.

Тъкмо се ядосвах на себе си защо не съм питал Били от кой точно свят е и къде, по дяволите, ще го погребваме, когато балрогът нападна. Мда, така си и знаех — неизвестно откъде изневиделица изникна пламтящият камшик, издигнат в култ от феновете от Старата Земя. За миг претовареното ми съзнание си представи как дъсченият под на „Зелената котка“ се разтваря и оттам се изправя Гандалф. Въпреки че дори и дъртият пенсионер да се беше появил отнякъде, едва ли щеше да направи нещо различно от онази случка в Мория... а именно — едно голямо нищо.

Били Зеленчука обаче с нищо не показва, че е притеснен. Когато балрогът замахна към него с камшика, той просто отстъпи с лека, почти танцова стъпка назад, вдигна празната чаша и изкрещя нещо на някакъв странен език. Роби Брайънт после се кълнеше, че бил старомарсиански, само че лично аз не му вярвам — откъде дъртото пиянде ще знае на какъв език са говорили на Марс, като в последните двадесет години кажи-речи не бе излизал от „Котката“? Но старомарсиански или не — заклинанието свърши работа, защото в рамките на няколко дълги частици от секундата се случиха учудващо много неща: от ръката на Били потече разтопено стъкло, което някога бе една от чашите на Рей Макгавърн; другата му ръка припламна за миг с ярковиолетова светлина; балрогът примигна изумено, наблюдавайки с невярващ поглед как хлапето, което надали щеше да му стигне за следобедна закуска, свива в юмруци изкривените от напрежение пръсти, след което рязко ги спуска надолу; подът на „Зелената котка“ се пропука (*хм... Гандалф... а не, просто дупка...*

направо бездна, ама нейсе...); Били протегна ръка към звяра и с невидим, почти небрежен жест го подбутна надолу...

И всъщност това беше цялата история. Не бяхме успели да си поемем дъх, когато всичко бе приключило — балрогът беше изчезнал, подът на кръчмата бе цял и невредим, стъклата бяха спрели да трептят, а Рей (*ама шапка му свалям на този човек за самообладанието!*), все едно нищо не е било, наливаше на хлапето нова порция скоросмъртница.

Дълго време единственият звук, който се чуваше в „Котката“, беше захлопването на ченета и замисленото почесване на вратове.

Били Зеленчука се огледа наоколо (трябва да му призная — без капчица самохвалство), ухили се доволно, плъсна се на стола си и удари една юнашка глътка.

— В името на Мрака, хлапе, това пък как го направи? — опулихме се насреща му невярващо всички, сякаш бяхме видели зелен еднорог.

— А, това ли... — махна с ръка Били. — Дребна работа. Научих го от един дъртак, с когото се запознахме преди години в Гората на Въздишките. Тери му викаха. Много дръпнат човек, мен ако питате. Ама добър пияч излезе. Не успях да го надпия, мамка му... още ме е яд за това.

— Тери, казваш? — Ченетата ни вече се влачеха здравата по земята. — Има ли някакъв шанс фамилията му да е била Сторн случайно?

— Хм, май така беше... Ха, ама вие май го познавате?

— И още как... Има си хас да не познаваме най-легендарния маг от времето на Мерлин и Ал-Хазред насам... Мътните да те вземат, хлапе, как успя да накараш Вечния Човек да те научи на някой от номерата си? Имаш ли представа колко велики магове са ходили да му се молят с дни, месеци... години дори... само и само да ги вземе за ученици ако ще за половин-един час? Той отказва на всички, тайните му са непревземаеми... с две думи — как, по дяволите???

— А, нищо работа — подсмихна се Били. — Танто за танто. Той ме научи на това-онова, аз го зарибих по това-онова...

— Ти пък на какво би могъл да научиш Тери Сторн, гръм да ме тресне? — избоботи Манфред Гробаря.

— Една простотийка, на която ме светнаха в Старата Земя —
завъртя лукаво очи Били. — Ако не се лъжа, там му викаха „белот“...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.